

סבתא מורה היא הסבטה של ימי ילוותי. בעיקר זכרה
היא לי מהשנים שהייתי בגיל בית-הספר היסודי.
עלות רבות היו לה לסבטה: קודם כל סבטה שדוברת
עברית. אף לאחת מחברותי לא הייתה סבטה שמדוברת
עברית ועוד בשפה צחלה וברורה כל-כך.

הייתה נמוכת קומה. לנו הילדים הייתה זו גאותה שהשגנו
אותה בגובה ו"אנחנו כבר גדולים".

לפלא גדול הייתה בעינינו העובדה שרק שנ אחת לה
בפייה. (סבטה התעקשה שלא לשים בפייה شيئا מותבוט).
סיפרנו זאת לחברינו הילדים בהשתאות.
אך מעל לכל היו — הספרים! ספרים בצריף הקטן,
ובספרים — עולם ומלאו...

עוד שמור באפי ריחו המיעוד של הצריף שלה, אליו היינו
באים בשבתו לעתים קרובות.

זכור לי מטבחון עיר ופרוזדור קטן המוליך אל העיקר —
חדר מלא ספרים וספה בצדיו עליה היינו משתרעים,
יושבים וקוראים בספרים.

סבטה הייתה גם המקור העיקרי הספרייה הפרטית שלנו.
שתי כונניות העץ שביתנו היו מלאות בספרים וכרכים,
יקרי המזיאות בימים ההם, רובם מתנותיה.

הספרים האלה היו חלק חשוב בעיצוב העולם הרוחני
שלנו, הבנות, נכדותיה.

מִקָּה

כאשר אני רוצה בספר על סבטה, לתאר אותה קצר, נובר
אני באוצר המלים ואני מוצא שום תואר או כינוי המיעוד